

Arrest

nr. 232 605 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9/38
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) te Sanja, een dorp nabij Gondar, in Ethiopië. U geeft aan over de Ethiopische nationaliteit te beschikken, orthodoxe christen te zijn en tot de Amhara etnie te behoren. U bent geboren in Sanja maar verhuisde reeds op jonge leeftijd naar Gondar samen met uw ouders en uw zus. U studeerde in Gondar en vatte er studies aan aan de lokale universiteit. Tijdens uw studentenperiode werd uw vader aangehouden door de Ethiopische autoriteiten – in de loop van 2015 – op verdenking van lidmaatschap van Ginbot7 maar ook van het 'Welkait Comité'. Hij werd naar een voor u onbekende gevangenis overgebracht waar hij later om het leven zou komen. Ook u en uw zus werden later aangehouden – onder meer omdat u T-shirts had gedragen met de voormalige Ethiopische vlag en slogans over de Welkait regio. Uzelf werd aangehouden in de universiteit en overgebracht naar een gevangenis in Gondar. Gedurende meer dan zes maanden werd u opgesloten. Tijdens een

overdracht naar een andere plaats, slaagde u erin te ontsnappen na een gewelddadige confrontatie tussen de overheidstroepen en een andere gewapende organisatie. U trok naar een dorp waar uw tante woonde, vervolgens naar Addis Abeba voor verzorging, om nadien terug naar uw tante te gaan. Uw verbleef meer dan zes maanden bij uw tante aangezien u niet naar uw moeder kon terugkeren. Nadien vatte u het plan op om Ethiopië te ontvluchten. Met de hulp van uw oom trok u naar Turkije met uw Ethiopische paspoort en met een gekocht visum. Na twaalf dagen in Turkije trok u door naar Griekenland waar u in 2016 op het eiland Chios belandde. Na maanden van wachten op vooruitgang in uw aangespannen asielprocedure, besloot u op eigen houtje naar Athene te gaan – eind april 2017. U kocht er een vals document om verder door te kunnen reizen maar werd aangehouden door de Griekse autoriteiten. Gedurende drie maanden werd u opgesloten om uiteindelijk naar Chios te worden teruggestuurd. In Chios geraakte uw asielprocedure in een stroomversnelling. Op 2 augustus 2017 vond uw eerste interview plaats en op 17 augustus 2017 werd u de vluchtelingenstatus toegekend. Nadat u uw verblijfsdocumenten ontving, trok u opnieuw naar Athene. Daar belandde u op straat aangezien u geen werk en geen onderdak vond. Af en toe kon u wel bij Ethiopische landgenoten terecht. Ook met uw gezondheid ging het niet goed. Desondanks vond of kreeg u niet de gepaste medische behandeling. Eind 2018 besloot u om legaal naar Frankrijk door te reizen met uw geldige Griekse reisdocumenten. Vervolgens kwam u met de trein naar België waar u enkele pogingen ondernam om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. Uw zwakke fysieke gezondheid speelde u echter parten. Eind oktober 2019 werd u tijdens een treinrit aangehouden – nadat u eerder reeds twee maal was aangehouden door de Belgische politiediensten. U werd uiteindelijk overgebracht naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel waar u op 13 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt uw advocaat enkele medische documenten neer waarin medische problemen worden beschreven zoals fysieke verwondingen en littekens maar ook psychologische problemen. Zo wordt melding gemaakt van een door u opgelopen posttraumatische stressstoornis (zie administratief dossier).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen – op aangeven van uw advocaat.

Uit enkele medische documenten – neergelegd door uw advocaat in aanloop naar het persoonlijke onderhoud – kwam immers de vraag naar voren om het persoonlijk onderhoud niet via videoconferentie te laten plaatsvinden, maar werd gevraagd aan het CGVS om ter plaatse te komen in het gesloten centrum te Steenokkerzeel (gezien uw medische en psychologische problemen zoals vermeld in de door uw advocaat neergelegde documenten). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd het geplande persoonlijk onderhoud via videoconferentie geannuleerd en werd besloten een medewerker en tolk van het CGVS ter plaatse te sturen om het persoonlijk onderhoud in het gesloten centrum zelf te laten plaatsvinden. Tijdens het persoonlijke onderhoud gaf u daarenboven aan te kampen met enkele fysieke gezondheidsproblemen – met name rugproblemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg u aan de medewerker van het CGVS hiermee rekening te houden en om toe te laten om af en toe recht te staan tijdens het persoonlijk onderhoud wat door de medewerker van het CGVS aanvaard werd.

Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure. In uw geval werd met name vastgesteld dat u reeds eind 2018 aankwam in België, dat u tijdens uw periode in België enkele malen werd aangehouden en dat u bij deze verschillende aanhoudingen telkens aangaf over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u dit deed uit angst om teruggestuurd te worden naar Griekenland en bevestigt dat u in feite over de Ethiopische nationaliteit beschikt (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 13 januari 2020, p. 3-4) U heeft bijgevolg tijdens uw verschillende aanhoudingen in België meerdere malen gepoogd om de Belgische autoriteiten te misleiden door het afleggen van valse verklaringen aangaande uw identiteit (zie administratief dossier).

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Uit uw verklaringen en uit andere documenten in het administratieve dossier, blijkt dat u reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Griekenland, internationale bescherming heeft verkregen. U geeft vooreerst zelf aan dat u erkend werd als vluchteling in Griekenland op 17 augustus 2017 – en dat u vervolgens verblijfsdocumenten heeft verkregen die geldig zijn tot augustus 2020 (zie notities CGVS, p.4). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt eveneens dat de Griekse autoriteiten u de vluchtelingenstatus hebben toegekend op 17 augustus 2017 (zie blauwe map, administratief dossier). Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u geen onderdak had in Athene, geen toegang tot de arbeidsmarkt en geen toegang tot de gezondheidszorg.

Wat betreft deze door u aangehaalde problemen die u vreest in Griekenland, dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt. U verklaart vooreerst een hele periode op het eiland Chios te hebben doorgebracht in afwachting van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Uiteindelijk besloot u op eigen houtje het eiland te verlaten, naar Athene te trekken om er valse documenten te bekomen met het oog verder door te reizen. Tijdens uw poging om Griekenland te verlaten werd u echter aangehouden door de Griekse autoriteiten, gedurende drie maanden opgesloten, om vervolgens teruggestuurd te worden naar het opvangkamp op het eiland Chios. Tijdens deze tweede periode op Chios verkreeg u relatief snel de vluchtelingenstatus – met name op 17 augustus 2019 – waarna u het eiland opnieuw verliet en naar Athene trok. U haalt aan dat de situatie op het eiland Chios niet goed was, maar dat u in Athene op straat belandde. U verklaart er geen onderdak te hebben gevonden, geen werk, noch enige vorm van opleiding of bijstand (zie notities CGVS, p.7). U kreeg af en toe wel hulp van Ethiopische kennissen maar kon niet op enige hulp rekenen van de Griekse autoriteiten, zo verklaart u verder (zie notities CGVS, p.7). Gevraagd op welke manier uw Ethiopische kennissen wel aan onderdak geraakten, antwoordt u dat degenen die wat geld hebben iets kunnen huren, dat ze deze plaatsen af en toe delen, maar dat degenen zonder financiële middelen op straat belanden (zie notities CGVS, p.8). Gevraagd naar pogingen die u ondernomen heeft om onderdak te vinden in Athene, antwoordt u dat u naar verschillende instellingen bent geweest, onder meer een organisatie die zich inzet voor vluchtelingen, maar dat ze bij deze instelling de voorkeur gaven aan kwetsbare groepen zoals minderjarigen (zie notities CGVS, p.8). Gevraagd of u ooit naar overheidsinstellingen bent geweest, antwoordt u dat u naar departementen van de overheid bent geweest, waar u werk of onderdak vroeg, maar dat ze u niet verder konden helpen (zie notities CGVS, p.8). U geeft verder aan nooit gewerkt te hebben tijdens uw periode in Athene – nadat u erkend werd als vluchteling. U geeft aan meer dan een jaar in Athene te hebben gewoond, tijdens deze periode naar meerdere agentschappen te zijn geweest op zoek naar werk, maar op geen enkel moment werk te hebben gevonden – omdat er in het algemeen weinig tot geen werk is, zo verklaart u (zie notities CGVS, p.8). Gevraagd naar de situatie van andere vluchtelingen in Athene, antwoordt u dat degenen die geld hebben zich kunnen beredderen, maar de anderen niet (zie notities CGVS, p.8). Wanneer u nogmaals gevraagd wordt waarom u niet in Griekenland zou kunnen leven of er een leven zou kunnen uitbouwen – aangezien u er over een verblijfsstatus beschikt – herhaalt u dat er geen werk is, geen geld, geen opvang (zie notities CGVS, p.9). U verklaart nadien dat het wel zou lukken indien u er werk zou hebben of vinden maar dat dit onmogelijk bleek tijdens uw periode in Athene (zie notities CGVS, p.11). De door u aangehaalde persoonlijke problemen lijken bijgevolg voornamelijk gelinkt aan een gebrek aan financiële middelen – onder meer omdat u tijdens uw periode in Griekenland geen werk vond – en aan de algemene socio-economische context in Griekenland. U kon op regelmatige basis wel rekenen op steun van de Ethiopische gemeenschap in Athene. Het was ook dit netwerk dat u aan een ticket hielp om per vliegtuig – met Griekse reisdocumenten – eind 2018 verder naar Frankrijk te reizen – zoals u verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud – wat aantoont dat u toch op enig netwerk of op enige steun kon terugvallen tijdens uw periode in Athene. De door u geschetste persoonlijke problemen in Griekenland, met name tijdens uw periode in Athene, vormen, wat u betreft, bijgevolg geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie voorts een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013).

Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen wordt op het feit dat erkende vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Griekse staatsburgers, en dat ze onder meer recht hebben op toegang tot de arbeidsmarkt, het aanvragen van een sociale woning en toegang tot de gezondheidszorg, antwoordt u dat dit soort van rechten enkel op papier bestaat (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd naar gebeurtenissen die kunnen aantonen dat u geen beroep kon doen op deze geldende rechten, blijft u bij algemene verklaringen dat u geen onderdak, werk en voedsel had (zie notities CGVS, p.10-11). Het volstaat echter niet louter te verwijzen naar algemene socioeconomische motieven (zoals een gebrek aan onderdak of moeilijke toegang tot gezondheidszorg) in de EU lidstaat waar u een beschermingsstatus werd toegekend. Er dient namelijk op te worden gewezen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in een EU-lidstaat, met name op het vlak van hun toegang tot de arbeidsmarkt, tot onderwijs, tot maatschappelijke bijstand, tot gezondheidszorg, tot huisvesting of hun integratie, de levensomstandigheden in deze lidstaat als norm of maatstaf moeten worden gehanteerd – en niet de socio-economische omstandigheden in een andere EU-lidstaat zoals België. U verklaart immers meermaals tijdens het persoonlijk onderhoud dat de socio-economische situatie in Griekenland en België dermate verschillend is en dat dit de reden is waarom u niet terug wil of kan naar Griekenland (zie notities CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt naar een verschil in behandeling tussen u en andere personen in Griekenland – hetzij Griekse staatsburgers of andere vluchtelingen – antwoordt u dat u geen andere Grieken op straat zag – behalve enkelen met drugsproblemen – en dat andere vluchtelingen met dezelfde problemen kampten (zie notities CGVS, p.11). In ieder geval volstaat een loutere algemene verwijzing naar een socio-economische verschillen in verschillende EU lidstaten niet.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het racisme en de discriminatie, stelde u dat u in het dagelijkse leven racisme opmerkte. Zo haalt u een incident of voorbeeld aan op een bus in Athene waar lokale Grieken niet naast vluchtelingen willen komen zitten (zie notities CGVS, p.11). Er dient echter eveneens vastgesteld worden dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat deze racistische bejegening(en) als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Griekenland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Griekenland dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het gebrek aan medische hulp voor uzelf naar aanleiding van de medische problemen waarmee u te kampen heeft (en die u in Ethiopië zou hebben opgelopen) dient het

volgende te worden opgemerkt. Uw advocate legt volgende medische documenten neer: een medisch attest, dd. 15 december 2019, opgesteld door dr. M. (...), die u in de loop van 2019 drie keer heeft onderzocht en melding maakt van een diagnose van een posttraumatisch stresssyndroom; een medisch document opgesteld door geneesheren B.V. (...) en M.R. (...), dd. 29 december 2019, waarin beschreven wordt dat ze u ontmoet hebben in het gesloten centrum 127 bis op 24 december 2019 en waarin ze uw asiel- en vluchtrelaas beschrijven, uw opgelopen fysieke verwondingen en littekens, en uw psychologische problemen aanhalen en linken aan een posttraumatisch stresssyndroom. Uw advocaat voegt eveneens een handgeschreven attest toe opgesteld door dr. D. (...), die u in de maanden juni en juli enkele malen heeft onderzocht, en die eveneens uw psychologische problemen beschrijft. Tot slot legt ook uw advocaat een brief neer van een Belgische familie die u in België heeft opgevangen en ondersteund waarin eveneens melding wordt gemaakt van uw psychologische problemen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of u in Griekenland geen toegang had tot medische zorgen antwoordt u van niet. Wanneer gevraagd wordt of u pogingen ondernomen heeft om toegang te krijgen tot medische voorzieningen antwoordt u dat u naar enkele privéziekenhuizen bent geweest maar dat u niet over de nodige financiële middelen beschikte en dat men u daarom niet wilde verzorgen of behandelen (zie notities CGVS, p.10). Ook geeft u aan naar een of meerdere publieke gezondheidsinstellingen te zijn geweest, maar dat men u er wel een afspraak gaf, maar telkens op langere termijn (zie notities CGVS, p.10). De laatste keer zou men tegen u gezegd hebben dat u binnen zes maanden moest terugkomen wat u niet gedaan heeft aangezien u uiteindelijk Griekenland verlaten heeft (zie notities CGVS, p.10). U heeft namelijk op legale manier en met de hulp van de lokale Ethiopische gemeenschap Griekenland verlaten en bent naar Frankrijk getrokken, zo geeft u aan (zie notities CGVS, p.10). Het CGVS brengt begrip op voor uw gezondheidsproblemen zoals beschreven door de door u geconsulteerde artsen, maar brengt anderzijds eveneens aan dat u niet voldoende aantoont dat u geen toegang zou hebben tot gepaste medische zorg in Griekenland, of althans dat u als erkende vluchteling minder kans zou hebben op medische zorg in vergelijking met andere vluchtelingen of Griekse staatsburgers. Uw verklaringen dat u geen toegang had tot medische privéinstellingen omdat u niet over de nodige financiële middelen beschikte zijn terug te brengen tot de reeds hierboven aangehaalde argumenten – met name dat een loutere verwijzing naar een moeilijke toegang tot gezondheidszorg niet volstaat (met name dan door een gebrek aan financiële middelen). U geeft trouwens aan dat u wel toegang had tot publieke medische instellingen, dat men u een afspraak gaf, maar dat dit telkens op langere termijn was, met name na enkele maanden. Dit wijst er enerzijds op dat u wel degelijk toegang had tot gezondheidszorg – weliswaar niet meteen. Maar anderzijds toont u niet aan deze situatie anders zou zijn voor personen in een gelijkaardige situatie in Griekenland, met name andere vluchtelingen of Griekse staatsburgers. Het CGVS ziet bijgevolg geen link met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de definitie van subsidiaire bescherming, wat uw gezondheidssituatie betreft. Kortom, u toont niet op concrete wijze aan dat uw globale en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, omwille van uw gezondheidssituatie of andere, voldoen aan de “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” die volgens het Europees Hof van Justitie enkel wordt “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (zie arresten Ibrahim e.a. in de gevoegde zaken C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, randnummer 90 en Jawo in de zaak C 163/17, randnummer 92). In dit verband moet immers worden opgemerkt dat u toegang had tot publieke medische instellingen en enig netwerk had in Athene die uw aan een ticket hielpen om verder te reizen. Wat de beoordeling van uw eventuele medische of psychische zorgen aan sich betreft, of het gegeven dat er hieromtrent überhaupt géén of géén adequate behandeling mogelijk zou zijn in [lidstaat], moet tot slot worden opgemerkt dat de beoordeling van deze problematiek als dusdanig niet behoort tot de bevoegdheden van de commissaris-generaal, en u zich hieromtrent desgevallend dient te richten tot de geëigende procedure voorzien bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status

voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 987).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u beschikt over het vluchtelingenstatuut te Griekenland.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

- “- Artikel 1, A, al. 2 van het verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;
- Artikelen 2 en 3 (materieel en procedureel luik) van het EVRM;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6 § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging van de verwijdering van de vreemdelingen;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- De formele motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen. Tevens geeft hij een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoeker stelt vervolgens:

“In voorliggend dossier verklaarde verzoeker genoodzaakt te zijn Griekenland te verlaten omwille van de uitermate vernederende levensomstandigheden. Hij had met name geen recht op medische zorg en psychologische ondersteuning, geen recht op degelijke huisvesting, en noch recht op enige uitkering. Dat verzoeker middels zijn verklaringen weldegelijk zijn vrees voor vernederende behandelingen heeft kunnen aantonen. Dat verwerende partij met de bestreden beslissing de gerede twijfel niet heeft weggenomen. Dat verwerende partij gehouden is een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren teneinde te kunnen voldoen aan artikel 3 EVRM. Een deugdelijk onderzoek houdt niet enkel in dat verwerende partij alle nodige landeninformatie dient te consulteren, doch houdt tevens in dat zij het relaas van verzoeker op een deugdelijke wijze dient te analyseren. Dat ook dit niet blijkt uit de bestreden beslissing.”

Verzoeker wijst erop dat hij ten gevolge van zijn psychische problemen een extreem kwetsbaar profiel vertoont. Hij vestigt daarbij de nadruk op de neergelegde medische attesten en getuigenis.

Verder stelt verzoeker dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat “de redenen voor zijn diepe angst om terug te keren naar Griekenland intrinsiek verband houden met de onmenselijke en vernederende levensomstandigheden waarin hij werd gedwongen te (over)leven in Griekenland:

(...)

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt derhalve dat niet alleen het gebrek aan financiële middelen en de algemene sociaal - economische context in Griekenland hem ertoe hebben gedwongen dit land te verlaten, ondanks de status die hij daar had gekregen, maar ook – en vooral - de situatie van extreem materiele armoede waarin hij zich bevond, genoodzaakt om in de vuilnisbakken voedsel te zoeken en op straat te slapen, niet in staat om zich te douchen, geen recht op elementaire hygiëne, noch toegang tot medische zorg, en uiteindelijk bewoond door zelfmoordgedachten”.

Verzoeker wijst in deze op rechtspraak van het Hof van Justitie.

“In casu blijkt duidelijk uit de documenten die werden ingediend ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming en die bij dit verzoek tevens werd toegevoegd, alsmede uit de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn persoonlijk onderhoud, dat hij zich in Griekenland, vanwege zijn extreme kwetsbaarheid, in een situatie van extreme materiele armoede bevond waardoor hij niet in staat was om aan zijn meest elementaire behoeften te voldoen, zoals met name zich te voeden, te wassen, onderdak vinden, en die zijn lichamelijke en geestelijke gezondheid in een staat van degradatie hebben gebracht die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Volgens het CGVS heeft verzoeker niet concreet aangetoond dat zijn algemene levensomstandigheden in Griekenland, vanwege zijn gezondheidstoestand, de minimale drempel van ernst zou bereiken die het Europese Hof voor de Rechten van de Mens vereist teneinde te kunnen concluderen dat er een reëel risico bestaat op onmenselijke en vernederende behandelingen.

Het onderzoek gevoerd door verwerende partij om tot deze conclusie te komen, kan niet gekwalificeerd worden als zijnde rigoureuus. Hoewel verwerende partij (zie pagina 4 van de beslissing) een voor een de door verzoeker ingediende documenten citeert die zijn extreme kwetsbaarheid aantonen, houdt verwerende partij desondanks geen rekening met de ernst van de psychische nood van verzoeker (zoals de ernst van PTSS, zelfmoordgedachten, slachtoffer van foltering,...). Hoewel de ernst van de medische en psychische toestand van verzoeker in de bestreden beslissing niet expliciet in twijfel is getrokken, lijkt verwerende partij er niet rekening mee te houden, hoewel dit een essentieel element is bij de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker is echter van mening dat de ernst van zijn medische toestand een essentieel element is waarmee verwerende partij, quod non, rekening diende te houden. Ten slotte moet eraan worden herinnerd dat indien verwerende partij de waarde van de door de verzoeker ingediende medische documenten wenste te betwisten, het aan haar was om dit te doen op basis van ernstige elementen, zoals een ander medisch advies, quod non.

In het licht van de voorgaande overwegingen ken enkel maar geconcludeerd worden dat verwerende partij geen rigoureuus en diepgaand onderzoek heeft uitgevoerd naar het reële risico van een schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker wordt teruggestuurd naar Griekenland waar hij zich vanwege zijn extreme kwetsbaarheid in een situatie van extreme materiele armoede bevond die hem niet in staat stelde om aan zijn meest elementaire behoeften te voldoen. Er is ook geen reden om aan te nemen dat een dergelijke situatie in de toekomst niet meer kan plaatsvinden.

Verzoeker is uiteindelijk tevens de mening toegedaan dat in casu de volgende rechtspraak van Uw Raad mutatis mutandis van toepassing is:

(...)”

Verzoeker betoogt vervolgens:

“Dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende motiveert aangaande de talrijke belemmeringen waarmee verzoeker geconfronteerd werd in Griekenland met betrekking tot de toegang tot huisvesting, gezondheidszorg, scholing, arbeidsmarkt, ... Dat verwerende partij haar motivering telkens beperkt door het stellen dat verzoeker louter omwille van socio-economische problemen Griekenland Ontvlucht is. Dat uit de verklaringen van verzoeker duidelijk blijkt dat dit niet het geval is. Verzoeker wenst Uw Raad attent te maken op onderstaande uiteenzetting waaruit nogmaals op onbetwistbare wijze blijkt dat hij Griekenland ontvlucht is omwille van het feit dat hij in een situatie van vernederende behandeling verkeerde en dat hij in geval van terugkeer hiermee opnieuw geconfronteerd zal worden :

1. Geen recht op degelijke huisvesting

Uit de nota's van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker alle vragen heeft beantwoord over zijn inspanningen om een degelijk onderdak te vinden. Mits er geen aanvullende vragen werden gesteld die dieper ingaan op de ondernomen stappen, kan aan verzoeker niet worden verweten dat hij algemene verklaringen heeft afgelegd! Verzoeker heeft echter duidelijk uiteengezet ongeveer een jaar op straat geleefd te hebben in Griekenland.

Verwerende partij baseert haar beslissing bovendien ook niet op gekende landeninformatie uit onafhankelijke internationale mensenrechtenrapporten, in strijd met het procedureel luik van artikel 3 EVRM.

Verzoeker wenst naast zijn verklaringen ook nog volgende landeninformatie toe te voegen inzake de toegang tot huisvesting :

(...)

Uit het bovenstaande blijkt dat de verklaringen van verzoeker overeenstemmen met de algemene landeninformatie die beschikbaar is aangaande de situatie in Griekenland. Door onvoldoende rekening te hebben gehouden met de verklaringen van verzoeker en door geen rekening te houden met de beschikbare algemene landeninformatie die de verklaringen van verzoeker ondersteunen betreffende de obstakels die zich voordoen wat betreft de toegang tot huisvesting, heeft de verwerende partij geen grondig en deugdelijk onderzoek verricht, in strijd met artikel 3 EVRM.

2. Geen toegang tot de arbeidsmarkt

Uit de nota's van het persoonlijke Onderhoud blijkt dat verzoeker alle vragen heeft beantwoord over zijn inspanningen om werk te vinden. Mits er geen aanvullende vragen werden gesteld die dieper ingaan op de ondernomen stappen, kan aan verzoeker niet worden verweten dat hij algemene verklaringen heeft afgelegd!

Verwerende partij baseert haar beslissing bovendien niet op gekende landeninformatie van de onafhankelijke internationale mensenrechtenrapporten, in strijd met het procedureel luik van artikel 3 EVRM.

Wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt blijkt

(...)

Uit het bovenstaande blijkt dat de verklaringen van de verzoeker (quasi onmogelijkheid om werk te vinden, jobs eerder aan Grieken in plaats van buitenlanders, gebrek aan informatie) overeenstemmen met de algemene informatie die beschikbaar is inzake de situatie in Griekenland. Door onvoldoende rekening te houden met de verklaringen van verzoeker en door geen rekening te houden met de beschikbare algemene landeninformatie, blijkt op onbetwistbare wijze dat verwerende partij geen grondig en rigoureuus onderzoek heeft gevoerd, in strijd met artikel 3 EVRM.

3. Geen toegang tot medische zorg

Met betrekking tot de kwestie van toegang tot gezondheidszorg is verwerende partij van mening dat de verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij geen toegang had tot medische zorg in Griekenland.

Uit de nota's van het persoonlijke onderhoud (pagina 10) blijkt echter dat verzoeker op de vragen die hem gesteld werden inzake de toegang tot medische zorg duidelijk heeft geantwoord:

- geen steun te hebben ontvangen in Griekenland;
- Alleen pijnstillers te hebben ontvangen toen hij in Chios was en zei dat hij ziek was zonder effectieve zorg;
- Slechts een keer naar het ziekenhuis gegaan is toen hij in Chios was na zijn interview en op verzoek van de protection officer die hem ondervroeg;
- meerdere keren naar zowel particuliere als openbare ziekenhuizen in Athene te zijn gegaan (waarbij hij verschillende namen heeft aangehaald) zonder dat hij ooit effectief verzorgd werd.

Er werden hem geen verdere details gevraagd, waardoor hem niet kan worden verweten dat hij niet meer details heeft gegeven en dat hij zou hebben nagelaten aan te tonen dat hij geen passende medische zorg kreeg, gelet op de ernst van zijn medische toestand.

Bovendien meent verwerende partij dat er daadwerkelijk toegang is tot gezondheidszorg in Griekenland mits verzoeker een afspraak kreeg in een ziekenhuis. Dit standpunt lijkt volgens verzoeker onredelijk gezien de lange wachttijd en de ernst van zijn medische toestand die hem niet in staat stelde om zo lang te wachten.

Verwerende partij heeft derhalve, enkel rekening gehouden met het feit dat verzoeker (in theorie) toegang had tot gezondheidszorg, zonder rekening te houden met de concrete omstandigheden van de zaak (gebrek aan toegang tot gezondheidszorg in de praktijk en de ernst van zijn staat, geen reguliere behandeling alsook geen behandeling op korte termijn,). Verwerende partij heeft geen rigoureuus onderzoek gevoerd in strijd met artikel 3 EVRM.

Dat de verklaringen van verzoeker inzake het gebrek aan toegang tot de medische zorg en psychologische ondersteuning in Griekenland en zijn bezorgdheden hieromtrent tevens weerklinken in verscheidene rapporten van tal van internationale mensenrechtenorganisaties:

(...)

Uit het bovenstaande blijkt dat de verklaringen van de verzoeker (geen effectieve toegang tot gezondheidszorg, wachtlijsten van enkele maanden, zelfs voor dringende gevallen zoals slachtoffers van foltering die tijden aan PTSS) overeenstemmen met de algemene informatie die beschikbaar is betreffende de situatie in Griekenland.

Door onvoldoende rekening te houden met de verklaringen van verzoeker en door geen rekening te houden met de beschikbare landeninformatie die de verklaringen van verzoeker ondersteunen met betrekking tot de obstakels die zich voordoen wat betreft de toegang tot medische zorg, heft verwerende partij geen grondig en rigoureuus onderzoek gevoerd, in strijd met artikel 3 EVRM."

Verzoeker concludeert:

"Uit deze uiteenzetting blijkt dat verwerende partij manifest nagelaten heeft de asielaanvraag van verzoeker voldoende diepgaand en rigoureuus te onderzoeken.

Dat verzoekende partij voldoende informatie heeft gevoegd, waaruit kan blijken dat een terugkeer naar Griekenland voor hem een reëel risico inhoudt om onderworpen te worden aan onmenselijke behandeling en hij derhalve om deze redenen internationale bescherming dient te verkrijgen.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing derhalve artikel 3 EVRM."

Verzoeker acht daarnaast artikel 4, § 3 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 van de Procedurerichtlijn geschonden.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de reeds eerder neergelegde en in de map 'documenten' in het administratief dossier opgenomen medische attesten en brief bij het verzoekschrift (bijlagen 2-5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet op welke wijze artikel 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dat betrekking heeft op de behandeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* en in het kader van zijn onderhavige, eerste verzoek om internationale bescherming zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoeker verwijst naar een bepaling van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn), dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.3. Waar verzoeker zich beroept op de schending van een bepaling van Richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn), kan voorts worden opgemerkt dat deze een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden herhaald dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoeker aangehaalde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC51K2478/001, 15).

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een

verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in zijner hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.7. Verzoeker vecht ook de volgende motieven niet aan:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure. In uw geval werd met name vastgesteld dat u reeds eind 2018 aankwam in België, dat u tijdens uw periode in België enkele malen werd aangehouden en dat u bij deze verschillende aanhoudingen telkens aangaf over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u dit deed uit angst om teruggestuurd te worden naar Griekenland en bevestigt dat u in feite over de Ethiopische nationaliteit beschikt (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 13 januari 2020, p. 3-4) U heeft bijgevolg tijdens uw verschillende aanhoudingen in België meerdere malen gepoogd om de Belgische autoriteiten te misleiden door het afleggen van valse verklaringen aangaande uw identiteit (zie administratief dossier).”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Dat verzoeker de Belgische autoriteiten meermaals en intentioneel trachtte te misleiden omtrent zijn identiteit, vormt daarbij eveneens een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

3.8. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist, en dat uit de stukken van het dossier genoegzaam blijkt, dat verzoeker als vluchteling is erkend en bijgevolg internationale bescherming geniet in Griekenland. Bovendien beschikt verzoeker over een nog tot in augustus 2020 geldige verblijfsvergunning voor Griekenland (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.5; map ‘landeninformatie’). Aldus kan samen met verweerder worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die voor en in dit land over zowel een internationale beschermingsstatus als een geldig verblijfsdocument beschikt, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de*

fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn" (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

"83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire

behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij in persoon zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker vestigt in deze opnieuw de aandacht op zijn psychische en fysieke problemen, herhaalt zijn eerder aangehaalde verklaringen omtrent zijn levensomstandigheden in Griekenland en benadrukt andermaal de problemen aldaar inzake toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, opvang en medische zorg. Ter staving van zijn betoog dienaangaande, wijst verzoeker in het voorliggende verzoekschrift op algemene informatie.

Uit de door verzoeker aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader echter geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die kampt met een aantal psychische en fysieke klachten (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, opvang, medische zorgen en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Dat verzoeker, omwille van zijn specifieke profiel, in Griekenland in dermate precaire omstandigheden zou hebben verkeerdd of zou dreigen te verkeren, wordt daarbij vooreerst tegengesproken door het gegeven dat hij ervoor koos om aldaar gedurende twee jaar en vier maanden te blijven. Zo verzoeker zich gedurende deze periode werkelijk in een toestand zou hebben bevonden die kan worden

gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, kan worden aangenomen dat hij zich hieraan, dit eventueel met de steun van het Ethiopisch netwerk waarover hij beschikte, eerder zou hebben onttrokken en Griekenland eerder zou hebben verlaten.

Dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van het gegeven dat hij werkelijk en *in concreto* in mensonwaardige omstandigheden zou hebben verkeerd in Griekenland. Hoewel verzoeker aangaf dat hij gedurende de lange periode waarin hij in Griekenland vertoefde in een poging om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren heel wat plaatsen, instellingen, organisaties en agentschappen zou hebben aangedaan, dit zowel private inrichtingen als inrichtingen van de overheid, brengt verzoeker namelijk ter staving van dit alles niet het minste materiële bewijs bij (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.5-9). Bovendien verviel verzoeker, wanneer hij in het kader van het voorgaande nader werd ondervraagd over de concrete stappen die hij ondernam, steevast in het afleggen van een aantal bijzonder vage, algemene en ontwijkende verklaringen. Het voorgaande plaatst ernstige vraagtekens bij de waarachtigheid van verzoekers beweerde precaire leefomstandigheden in Griekenland.

Bovendien dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat verzoeker blijkens zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing hoe dan ook over minstens enig netwerk ter ondersteuning beschikte in Griekenland. Zo gaf hij aan dat hij door dit netwerk soms werd geholpen aan onderdak en financieel werd ondersteund. Eveneens blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker met de tussenkomst en financiële hulp van dit netwerk ervoor opteerde om zijn reis vanuit Griekenland naar Frankrijk op legale wijze met een Grieks reisdocument en per vliegtuig te bewerkstelligen (*ibid.*, p.7). Bijgevolg kan worden aangenomen dat dit netwerk hem in Griekenland ook kan ondersteunen bij het bekomen van de nodige hulp en medische verzorging.

Eveneens betoogt verweerder met recht, en treedt de Raad verweerder hierin bij, dat *“uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker vervolgens begin november 2018 in België is toegekomen, waar hij daarna 4 keer onderworpen werd aan een administratieve controle (9/1/2019, 21/2/2019, 24/10/2019 en 28/10/2019), naar aanleiding waarvan hem 2 keer een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend (10/1/2019 en 21/2/2019), evenals een beslissing tot vasthouden met het oog op verwijdering op 29/10/2019, alvorens verzoeker uiteindelijk slechts op 13/12/2019 (één dag vóór de voorziene repatriëring naar Griekenland op 14/12/2019) onderhavig verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en waarbij verzoeker voor het eerst melding maakte van zijn werkelijke (Ethiopische) nationaliteit en diens bezwaren ten overstaan van Griekenland evenals (bepaalde) medische problemen heeft laten optekenen, terwijl verzoeker in de loop van diens verblijf in België voordien, gedurende niet minder dan 1 jaar (welbewust) géén aanstalten gemaakt heeft om zijn verblijf in regel te stellen of zich tot de bevoegde Belgische (asiel)instanties te wenden, doch telkenmale een valse (Eritrese) nationaliteit pretendeerde, een eerder verblijf en bezit van de vluchtelingenstatus in Griekenland verzwegen, louter aangaf zich naar het Verenigd Koninkrijk te willen begeven en – behoudens een vermelding van “pijn in rechts been” (zie bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21/2/2019) – geen bijzonderheden op gezondheidsvlak heeft laten optekenen.*

Verweerder is dan ook van oordeel dat zulk een procedureverloop bezwaarlijk getuigt van het gegeven dat verzoekers mogelijkheden om voor zichzelf op te komen omwille van deze of gene reden, op fundamentele wijze gehypothekeerd of bemoeilijkt worden, doch integendeel eerder een indicatie vormt van verzoekers zelfredzaamheid waarbij zijn doen en laten evenwel bovenal is ingegeven door de (initiële) betrachting om het Verenigd Koninkrijk te bereiken, eerder dan van een werkelijke intentie om ooit in Griekenland (waar verzoeker reeds internationale bescherming geniet) hetzij in België een duurzaam leven uit te bouwen en het nodige te doen om zijn rechten te doen gelden. Dat verzoeker in fine niettemin in staat is om desgevallend de nodige stappen te ondernemen blijkt ten andere ook uit de vaststelling dat hij uiteindelijk een verzoek heeft ingeleid in België en in dit verband zonder noemenswaardige moeilijkheden aan het procedureverloop heeft kunnen deelnemen.”

Dat verzoeker na aankomst in België dermate lang talmde en op de voorgaande wijze handelde in plaats van onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vormt daarbij op zich andermaal een negatieve indicatie voor zijn verklaarde nood aan internationale bescherming ten gevolge van zijn situatie in Griekenland. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen, dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen en handelde op de voormelde wijze, getuigt geheel niet van een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd, en wordt door verzoeker niet dienstig aangevochten of weerlegd:

“Wat betreft deze door u aangehaalde problemen die u vreest in Griekenland, dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt. U verklaart vooreerst een hele periode op het eiland Chios te hebben doorgebracht in afwachting van de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Uiteindelijk besloot u op eigen houtje het eiland te verlaten, naar Athene te trekken om er valse documenten te bekomen met het oog verder door te reizen. Tijdens uw poging om Griekenland te verlaten werd u echter aangehouden door de Griekse autoriteiten, gedurende drie maanden opgesloten, om vervolgens teruggestuurd te worden naar het opvangkamp op het eiland Chios. Tijdens deze tweede periode op Chios verkreeg u relatief snel de vluchtelingenstatus – met name op 17 augustus 2019 – waarna u het eiland opnieuw verliet en naar Athene trok. U haalt aan dat de situatie op het eiland Chios niet goed was, maar dat u in Athene op straat belandde. U verklaart er geen onderdak te hebben gevonden, geen werk, noch enige vorm van opleiding of bijstand (zie notities CGVS, p.7). U kreeg af en toe wel hulp van Ethiopische kennissen maar kon niet op enige hulp rekenen van de Griekse autoriteiten, zo verklaart u verder (zie notities CGVS, p.7). Gevraagd op welke manier uw Ethiopische kennissen wel aan onderdak geraakten, antwoordt u dat degenen die wat geld hebben iets kunnen huren, dat ze deze plaatsen af en toe delen, maar dat degenen zonder financiële middelen op straat belanden (zie notities CGVS, p.8). Gevraagd naar pogingen die u ondernomen heeft om onderdak te vinden in Athene, antwoordt dat u naar verschillende instellingen bent geweest, onder meer een organisatie die zich inzet voor vluchtelingen, maar dat ze bij deze instelling de voorkeur gaven aan kwetsbare groepen zoals minderjarigen (zie notities CGVS, p.8). Gevraagd of u ooit naar overheidsinstellingen bent geweest, antwoordt u dat u naar departementen van de overheid bent geweest, waar u werk of onderdak vroeg, maar dat ze u niet verder konden helpen (zie notities CGVS, p.8). U geeft verder aan nooit gewerkt te hebben tijdens uw periode in Athene – nadat u erkend werd als vluchteling. U geeft aan meer dan een jaar in Athene te hebben gewoond, tijdens deze periode naar meerdere agentschappen te zijn geweest op zoek naar werk, maar op geen enkel moment werk te hebben gevonden – omdat er in het algemeen weinig tot geen werk is, zo verklaart u (zie notities CGVS, p.8). Gevraagd naar de situatie van andere vluchtelingen in Athene, antwoordt u dat degenen die geld hebben zich kunnen beredderen, maar de anderen niet (zie notities CGVS, p.8). Wanneer u nogmaals gevraagd wordt waarom u niet in Griekenland zou kunnen leven of er een leven zou kunnen uitbouwen – aangezien u er over een verblijfsstatus beschikt – herhaalt u dat er geen werk is, geen geld, geen opvang (zie notities CGVS, p.9). U verklaart nadien dat het wel zou lukken indien u er werk zou hebben of vinden maar dat dit onmogelijk bleek tijdens uw periode in Athene (zie notities CGVS, p.11). De door u aangehaalde persoonlijke problemen lijken bijgevolg voornamelijk gelinkt aan een gebrek aan financiële middelen – onder meer omdat u tijdens uw periode in Griekenland geen werk vond – en aan de algemene socio-economische context in Griekenland. U kon op regelmatige basis wel rekenen op steun van de Ethiopische gemeenschap in Athene. Het was ook dit netwerk dat u aan een ticket hielp om per vliegtuig – met Griekse reisdocumenten – eind 2018 verder naar Frankrijk te reizen – zoals u verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud – wat aantoont dat u toch op enig netwerk of op enige steun kon terugvallen tijdens uw periode in Athene. De door u geschetste persoonlijke problemen in Griekenland, met name tijdens uw periode in Athene, vormen, wat u betreft, bijgevolg geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie voorts een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een

lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013).

Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen wordt op het feit dat erkende vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Griekse staatsburgers, en dat ze onder meer recht hebben op toegang tot de arbeidsmarkt, het aanvragen van een sociale woning en toegang tot de gezondheidszorg, antwoordt u dat dit soort van rechten enkel op papier bestaat (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd naar gebeurtenissen die kunnen aantonen dat u geen beroep kon doen op deze geldende rechten, blijft u bij algemene verklaringen dat u geen onderdak, werk en voedsel had (zie notities CGVS, p.10-11). Het volstaat echter niet louter te verwijzen naar algemene socioeconomische motieven (zoals een gebrek aan onderdak of moeilijke toegang tot gezondheidszorg) in de EU lidstaat waar u een beschermingsstatus werd toegekend. Er dient namelijk op te worden gewezen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in een EU-lidstaat, met name op het vlak van hun toegang tot de arbeidsmarkt, tot onderwijs, tot maatschappelijke bijstand, tot gezondheidszorg, tot huisvesting of hun integratie, de levensomstandigheden in deze lidstaat als norm of maatstaf moeten worden gehanteerd – en niet de socio-economische omstandigheden in een andere EU-lidstaat zoals België. U verklaart immers meermaals tijdens het persoonlijk onderhoud dat de socio-economische situatie in Griekenland en België dermate verschillend is en dat dit de reden is waarom u niet terug wil of kan naar Griekenland (zie notities CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt naar een verschil in behandeling tussen u en andere personen in Griekenland – hetzij Griekse staatsburgers of andere vluchtelingen – antwoordt u dat u geen andere Grieken op straat zag – behalve enkelen met drugsproblemen – en dat andere vluchtelingen met dezelfde problemen kampten (zie notities CGVS, p.11). In ieder geval volstaat een loutere algemene verwijzing naar een socio-economische verschillen in verschillende EU lidstaten niet

Wat betreft uw verklaringen omtrent het racisme en de discriminatie, stelde u dat u in het dagelijkse leven racisme opmerkte. Zo haalt u een incident of voorbeeld aan op een bus in Athene waar lokale Grieken niet naast vluchtelingen willen komen zitten (zie notities CGVS, p.11). Er dient echter eveneens vastgesteld worden dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat deze racistische bejegening(en) als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Griekenland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Griekenland dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het gebrek aan medische hulp voor uzelf naar aanleiding van de medische problemen waarmee u te kampen heeft (en die u in Ethiopië zou hebben opgelopen) dient het volgende te worden opgemerkt. Uw advocate legt volgende medische documenten neer: een medisch attest, dd. 15 december 2019, opgesteld door dr. M. (...), die u in de loop van 2019 drie keer heeft onderzocht en melding maakt van een diagnose van een posttraumatisch stresssyndroom; een medisch document opgesteld door geneesheren B.V. (...) en M.R. (...), dd. 29 december 2019, waarin beschreven wordt dat ze u ontmoet hebben in het gesloten centrum 127 bis op 24 december 2019 en waarin ze uw asiel- en vluchtrelaas beschrijven, uw opgelopen fysieke verwondingen en littekens, en uw psychologische problemen aanhalen en linken aan een posttraumatisch stresssyndroom. Uw advocaat voegt eveneens een handgeschreven attest toe opgesteld door dr. D. (...), die u in de maanden juni en juli enkele malen heeft onderzocht, en die eveneens uw psychologische problemen beschrijft. Tot slot legt ook uw advocaat een brief neer van een Belgische familie die u in België heeft opgevangen en ondersteund waarin eveneens melding wordt gemaakt van uw psychologische problemen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of u in Griekenland geen toegang had tot medische zorgen antwoordt u van niet. Wanneer gevraagd wordt of u pogingen ondernomen heeft om toegang te krijgen tot medische voorzieningen antwoordt u dat u naar enkele privéziekenhuizen bent

geweest maar dat u niet over de nodige financiële middelen beschikte en dat men u daarom niet wilde verzorgen of behandelen (zie notities CGVS, p.10). Ook geeft u aan naar een of meerdere publieke gezondheidsinstellingen te zijn geweest, maar dat men u er wel een afspraak gaf, maar telkens op langere termijn (zie notities CGVS, p.10). De laatste keer zou men tegen u gezegd hebben dat u binnen zes maanden moest terugkomen wat u niet gedaan heeft aangezien u uiteindelijk Griekenland verlaten heeft (zie notities CGVS, p.10). U heeft namelijk op legale manier en met de hulp van de lokale Ethiopische gemeenschap Griekenland verlaten en bent naar Frankrijk getrokken, zo geeft u aan (zie notities CGVS, p.10). Het CGVS brengt begrip op voor uw gezondheidsproblemen zoals beschreven door de door u geconsulteerde artsen, maar brengt anderzijds eveneens aan dat u niet voldoende aantoont dat u geen toegang zou hebben tot gepaste medische zorg in Griekenland, of althans dat u als erkende vluchteling minder kans zou hebben op medische zorg in vergelijking met andere vluchtelingen of Griekse staatsburgers. Uw verklaringen dat u geen toegang had tot medische privéinstellingen omdat u niet over de nodige financiële middelen beschikte zijn terug te brengen tot de reeds hierboven aangehaalde argumenten – met name dat een loutere verwijzing naar een moeilijke toegang tot gezondheidszorg niet volstaat (met name dan door een gebrek aan financiële middelen). U geeft trouwens aan dat u wel toegang had tot publieke medische instellingen, dat men u een afspraak gaf, maar dat dit telkens op langere termijn was, met name na enkele maanden. Dit wijst er enerzijds op dat u wel degelijk toegang had tot gezondheidszorg – weliswaar niet meteen. Maar anderzijds toont u niet aan deze situatie anders zou zijn voor personen in een gelijkaardige situatie in Griekenland, met name andere vluchtelingen of Griekse staatsburgers. Het CGVS ziet bijgevolg geen link met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de definitie van subsidiaire bescherming, wat uw gezondheidssituatie betreft. Kortom, u toont niet op concrete wijze aan dat uw globale en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, omwille van uw gezondheidssituatie of andere, voldoen aan de “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” die volgens het Europees Hof van Justitie enkel wordt “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (zie arresten Ibrahim e.a. in de gevoegde zaken C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, randnummer 90 en Jawo in de zaak C 163/17, randnummer 92). In dit verband moet immers worden opgemerkt dat u toegang had tot publieke medische instellingen en enig netwerk had in Athene die uw aan een ticket hielpen om verder te reizen. Wat de beoordeling van uw eventuele medische of psychische zorgen aan sich betreft, of het gegeven dat er hieromtrent überhaupt géén of géén adequate behandeling mogelijk zou zijn in [lidstaat], moet tot slot worden opgemerkt dat de beoordeling van deze problematiek als dusdanig niet behoort tot de bevoegdheden van de commissaris-generaal, en u zich hieromtrent desgevallend dient te richten tot de geëigende procedure voorzien bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

Op basis van het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoekers medische problemen en levensomstandigheden in Griekenland op zich niet volstaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar dit land daadwerkelijk zou dreigen terecht te komen in een dermate precaire situatie dat hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herhaalt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland vertoefde een schending uitmaakten van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen

de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog verwijst naar een aantal arresten die de Raad in het verleden velde, kan worden opgemerkt dat hij hiermee geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Nog daargelaten dat hij niet concreet aantoonde dat hij zichzelf in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de personen waarop deze arresten betrekking hadden, dient immers te worden opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

3.9. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, beroept verzoeker, voor zover al aangenomen zou kunnen worden dat hij in zijn land van herkomst in het verleden werd vervolgd of aan ernstige schade werd blootgesteld, zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT